

ประสบการณ์คือครูที่สอนได้โหดที่สุด แต่เราก็ได้เรียนรู้ พระเจ้า
นี่เราได้เรียนรู้กันบ้างไหม

— ซี. เอส. ลูอิส

ผ่านอาจจะไม่ปรารถนาที่จะทำสงคราม แต่สงครามนั้นแหละที่จะ
ดึงผ่านเข้าไป

— เลออน ทรอตสกี

บทนำ

นักโทษถูกสังหารไปที่ละคนอย่างต่อเนื่องเหมือนนาฬิกาเดิน ตายไปแล้วยี่สิบกว่าศพ และผู้สำเร็จโทษยังไม่หยุด

ฉากของการสังหารนี้คือหนึ่งในความสยดสยองอันดำซ้ำ มีทั้งกลิ่นคาวเลือดคั่ง กลิ่นอันน่าคลื่นเหียนของศพลอยอยู่ในทะเลสาบน้ำสีขุ่นข้น มันสมองกระจายเกลื่อนเป็นเมือกข้นบนท่อน้ำท่ามกลางแสงแดดกวัน

เหนือจากการสังหารนั้น เนินเขาหินสะท้อนโอแดตที่เต็มไปด้วยร่องรอยแห่งช่วงเที่ยง เงามสะท้อนจากกระจกแตกและโครงเหล็กบิดเบี้ยวระยิบระยับจากซากปรักหักพังของการสู้รบเมื่อหลายเดือนก่อน หลายคนตายไป ส่วนพวกที่รอดอยู่ต่างก็เหนื่อยอย่างสุดชีวิต ทั้งดินแดนอันมีแต่ซากนี้ไว้ให้ผู้พิชิต

ธงดำของไอซิสโบกสะบัดอยู่ในลานกลางเมือง มันกระพือไสวจากยอดซากอาคารที่เหลือ และสับดพลั่วอยู่ท้ายรถกระบะแทบจะทุกคันที่แล่นผ่านถนนแทบไม่เหลือสภาพเหล่านี้ ที่แน่ๆ คือทุกคันบรรทุกชายฉกรรจ์หมวดเราเพิ่มสวมเครื่องสนามราคาตุๆ พร้อมอาวุธครบมือมาเต็ม ดวงตาฉายประกายเร่าร้อนดุจดังอย่างนักรบจากลัทธิพลีชีพอันบ้าคลั่ง

ระหว่างช่องเขากับผืนน้ำมีแนวชายฝั่งแคบๆ เป็นลานเกลือกกับแนวพุ่มไม้สีน้ำตาล นักโทษสี่สิบสามคนสวมชุดหมีสีส้มนั่งคุกเข่า เป็นส่วนที่เหลือจากทั้งหมดหกสิบเจ็ดคนที่ถูกตอนใส่รถบรรทุกมาที่นั่นเมื่อยี่สิบนาทีก่อน มีกลุ่มนักรบสวมหน้ากากถือปืนเล็กยาวล้อมกรอบเตรียมพร้อม มัดเชือกข้อมือไว้

แล้วโยงเข้ากับคนอื่นๆ ด้วยเชือกเส้นยาว ตัดโอกาสที่นักโทษจะถูกขึ้นวิ่ง แต่นั่นไม่สำคัญเมื่อไม่มีใครคิดจะทำ มีระยะทางอีกเกือบหนึ่งร้อยกิโลเมตรที่ต้องเข้าไปบนดินแดนแห่งความตายระอุไฟสงครามของซีเรียก่อนถึงชายแดนตุรกี ถ้าเช่นนั้นแล้ว ถึงวิ่งหนีได้จะมีประโยชน์อะไร

ไม่มีใครที่ถูกล่อลวงให้คุกเข่าตรงนี้คิดฝันโชคชะตาที่รออยู่ เพราะไม่มีประโยชน์อะไร ดูเหมือนทุกคนจะเข้าใจแล้วว่าควรจะใช้ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตเพื่อสวดภาวนา

เพชรฆาตสวมหมวกโม่งยืนอยู่ปลายทำน้ำ พร้อมเห็บมิดลันที่เข็มขัด แต่ก็แค่เป็นแค่เครื่องประดับ เครื่องมือสังหารจริงๆ ไม่ใช่มีด แต่เป็นปืนคาลาชนิคอฟ “อาก้า” 74U ในมือของมัน

ตลอดยี่สิบนาทีที่ผ่านมา ผู้คุมสองคนกระซอกตัวนักโทษคนหนึ่งมาคุกเข่าต่อหน้าเพชรฆาต มันจี้ปากกระบอกปืนเข้าที่หูขวาของเหยื่อ แล้วเห็บวโกทันทีโดยไม่ต้องยั้งคิดหรือลังเล สมองเหยื่อระเบิดกระจาย ร่างล้มคว่ำพาดโครมตกน้ำเช่นคนก่อนๆ และยังมีอีกหลายคนที่กำลังรอคิวตาย โดยมีช่างกล้องอีกคนบนฝั่งคอยบันทึกคลิปวิดีโอเหตุการณ์สุดสะพรึงไว้ทั้งหมด

เหยื่อที่ยังเหลืออยู่ยังคงนั่งคุกเข่าอยู่ริมนี้ มีกลุ่มคนถือปืนเป็นสิบยืนรายล้อม มีบางที่สะดุ้งไปกับเสียงปืน ส่วนคนอื่นๆ ก็ผงะเพราะเสียงร่างล้มตกน้ำ เมื่อรู้ว่าศพของตัวเองก็จะไปอยู่ตรงนั้นในอีกไม่ช้า นักรบไอซิสสองคนเดินมาตามทำน้ำที่สร้างด้วยแผ่นกระดานจนมาหยุดอยู่ที่แนวฝั่งเต็มไปด้วยหินหนึ่งในนั้นคว้าไหล่ชายหนุ่มคนที่อยู่ใกล้ที่สุดมาแล้วตัดเชือกมัดข้อมือ ผู้คุมอีกคนพยุงตัวเขาขึ้นแล้วพาเดินกลับไปหัวทำพลางผลักเมื่อชักช้า ชายผู้รู้ชะตากรรมสวดภาวนาเบาๆ เป็นภาษาอาหรับขณะเดินไปโดยข้อมือถูกมัดไว้ข้างหน้า ตามองแผ่นกระดานเบื้องล่างไม่ใช่ที่ผืนน้ำ ไม่ใช่ศพอีกเป็นสิบที่ยังลอยอยู่ตรงปลายทำน้ำ...ไม่ได้มองที่ศพเพื่อนและสหายร่วมอุดมการณ์

การเดินกินเวลาครั้งนาที ก่อนที่นักโทษผู้สวมเครื่องเท้าตะจะมาหยุดอยู่ในแอ่งเลือดตรงสุดทาง หัวหน้ามือสังหารรออยู่เงียบๆ ตรงนี้พร้อมปืนอาก้าห้อยคอ นักโทษสวมชุดสีส้มคุกเข่า ไปหน้าไร้อารมณ์แต่ยังคงสวด ตาหลับพร้อม

ผู้คุมสองคนที่นำตัวนักโทษมาก้าวถอยไปหนึ่งก้าว รองเท้าบู๊ตของทั้งคู่ และกระเป๋ใส่กระสุนติดหน้าอกประอะคราบเลือด ต่างก็ยกปิ่นขึ้นจ่ออกหน้าอกโทษ แต่ไม่ยิง ยังคงมองต่อไปขณะเพชรฆาตยกปืนอาทักขึ้น ตายังมองไปที่ข้างกล้อง สูดปลายท่อน้ำ ให้มั่นใจว่าจะเก็บภาพทั้งหมดนี้ได้ก่อนจะยิงชายหนุ่มเข้าขมับขวา

หัวเขาระเบิดหายไปครึ่งหนึ่ง สมองกระเด็นสูงสามเมตรเหนือผิวน้ำ ร่าง หมุนคว้างคว่ำหน้า แล้วร่วงทิ่มหัวลงในทะเลสาบเสียงดังเหมือนกับอิกยี่สิบห้าคน ก่อนหน้านี้

ผู้คุมสองคนนั้นเดินกลับไปแล้วเพื่อนำเอาเหยื่อรายใหม่มาจากแถวนักโทษ ที่ลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว

ยังเหลืออีกสี่สิบสองคน

ในจำนวนนั้นมีทั้งชาวอิรัก ซีเรีย และตุรกีที่ต้องถูกประหารในช่วงเช้านี้ ที่ริมทะเลสาบอัล-อัชชาม พอผู้คุมคว้าไหล่ของชายวัยยี่สิบแปดปีผมหกหยีอง ดวงตาดำขลับ และมีเลือดหยดไหลลงตามไบหน้าได้ ก็ดึงตัวเขาเดินช่วงสั้นๆ ไปสู่ความตาย

อีกสี่สิบเอ็ดคนที่เหลือในชุดหมีสีส้มยังถูกมัดมือนึงผูกเข้าเรียงแถว คนต่อไปที่รออยู่ไม่ต่างจากคนอื่นๆ ผมสีเข้มกระเซิงปรกตา มีเศษอิฐและกระจกติด อยู่เต็ม เขาก็ม้วนหัวให้อย่างยอมจำนน หลบตาจากภาพอันสยดสยองตรงหน้า ไบหน้าไว้เครามีเลือดกรัง จมูกบวมจากการถูกทุบตีระหว่างถูกจองจำในเรือนจำ ชั่วคราวเมื่อคืนก่อน การถูกชกเข้าที่กรามทำให้มีทั้งบาดแผลและรอยฟกช้ำจน พูดไม่ชัด ทั้งยังมีรอยแผลฉกรรจ์ที่หูขวาที่มีแผลแตกเหนือคิ้วซ้าย

แต่ชายคนนั้นก็มิสภาพไม่เลวร้ายไปกว่าคนในกลุ่มที่ยังรอด และความ แตกต่างเล็กน้อยระหว่างเขากับนักโทษที่เหลือก็ไม่ได้ทำให้คนอื่นๆ เมาใจได้ เมื่อ เขาต้องตายก่อน แล้วคนที่เหลือจะตายตามไป

นักโทษผู้มีใบหน้ากรังเลียดทางซ้ายมือของชายคนนั้นเมินคำสั่งของผู้คุม พลางเงยหน้าขึ้นมองไปยังภาพสยดสยองรอบตัว เขาคืออับดุล บาสเซต ราฮาล เป็นชาวซีเรีย และเป็นทหารฝ่ายกบฏในกองกำลังซีเรียเสรี ถูกจับกุมมาตั้งแต่ช่วงบ่ายแก่ๆ พร้อมกับนักโทษหน้าโสดอีกคนที่รอความตายอยู่ข้างตัว ราฮาลเป็นคนหนุ่มอายุยี่สิบสี่ที่กล้าหาญ ถึงตอนนี้จะหวาดกลัว ในเมื่อเขาเองก็เป็นมนุษย์ แต่อย่างน้อยการคิดว่าจะได้ตายเพื่ออุดมการณ์ ด้วยการสละชีวิตของตนเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ก็ทำให้เขาเบาใจได้บ้าง เพียงแต่ราฮาลเสียใจกับชายทางขวามือผู้มีสภาพสะบักสะบอม เพราะเจ้าตัวเสียสละมามากแล้วเพื่อจะช่วยเหลือพวกเขา ชายคนนี้เป็นดังผู้กล้าในสงคราม เป็นวีรบุรุษผู้ยึดมั่นอุดมการณ์แท้ๆ และบัดนี้เขากำลังจะตายไปทั้งที่ไม่ได้พลีชีพเพื่อความเชื่อใดๆ ด้วยซ้ำ

เพราะเขาไม่ใช่มุสลิม

อับดุล บาสเซต ราฮาลได้พบกับชายคนนี้แค่เมื่อวานขึ้น แต่ก็คิดว่าชาวอเมริกันคนนี้เป็นเพื่อนร่วมรบ เป็นผู้กล้า และใช่...เป็นแม่แต่เพื่อนตาย

ราฮาลยังคงอุ่นใจได้บ้างจากเหตุผลสองข้อ หนึ่ง เขากำลังจะได้ใช้ลมหายใจสุดท้ายอยู่กับนักรบผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ และสอง ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คุมไอซิสไม่รู้ว่าคนคนนี้เป็นชาวตะวันตก เพราะมันใจเลยที่ต้องเป็นเรื่องแน่ๆ ถ้าพวกมันได้ฆ่าชายชาวตะวันตกต่อหน้ากล้อง ไม่ว่าจะฆ่าอีกฝ่ายด้วยวิธีใดก็ต้องสยของขวัญกว่าการใช้ปืนเล็กยาวยิงข่มขู่

คนอเมริกันผู้นี้โชคดี เขาจะถูกเป่าสมองกระเจาย แล้วทุกสิ่งก็จบ

ราฮาลกลับมา görmองพื้นลานเกลือระหว่างเขา ขณะผู้คุมทั้งสองเดินกลับมา

คนอเมริกันถูกตัดเชือกแยกจากคนในกลุ่ม มีเสียงร้องท้าบูตยามาบนพื้นหิน แล้วเขาก็ถูกคว่ำไหล่ไว้ทั้งสองข้าง ดึงตัวลุกขึ้นยืน ก่อนผลักไปข้างหน้าให้เดินตามแนวฝั่งไปยังหน้า

ราฮาลร้องเรียกอย่างระมัดระวังเป็นภาษาอาหรับ เพราะถึงแม้ว่าเขาจะพูดอังกฤษได้คล่อง แต่ขึ้นพูดไปก็จะทำให้ไอ้ปีศาจไอซิสรู้ว่าเหยื่อของมันเป็นคนอเมริกัน

“ฮายบี! (เพื่อน!) ขอสาบานไว้เลยว่าเป็นเกียรติที่ได้สู้และตายด้วยกัน”

พุดจบราฮาลก็ถูกพานท้ายปืนกระแทกหัวจนหน้าคะมำ ดิงเอานักโทษ
คนอื่นๆ ล้มตามไปด้วยเพราะมีเชือกล่ามเอาไว้

แต่คนอเมริกันไม่ได้พูดตอบ เพราะไม่ได้ยินเสียงเขาหรือไม่เข้าใจ หรือ
อาจเป็นเพราะชากรรไกรบวมจนพูดไม่ออกก็ได้

คอร์ตแลนด์ เงินทรีเดินเท้าเปล่าก้าวไปบนแผ่นกระดานทำน้ำ เชือกที่มัดข้อมือ
ไว้ข้างหน้าบาดผิวหนัง แถมมีปากกระบอกปืนอก้าของลุ่มคนที่ขนบข้างจัมเอว
ไว้ เขารู้สึกได้ถึงสายตาของพวกไอซิสอีกสิบสี่คนที่เบื้องหลัง เขานับจำนวน
พวกมันไว้แล้วตั้งแต่ลงมาจากรถบรรทุก แล้วนับซ้ำขณะถูกนำตัวมายังชายน้ำ
ตรงนี้พร้อมนักโทษคนอื่นๆ

เงินทรีเดินผ่านช่วงกล้องที่ไร้อาวุธไป ขณะเงยหน้ามองตรงไปยังปลาย
ทำน้ำโซกเลือด ชายสวมหน้ากากถือปืนอก้าพานท้ายลวดเหน็บมีดสั้นที่เอว
โบกลำกล้องปืนซ้ำๆ เรียกเขาเข้าหา เงินทรีเห็นว่าไอ้เพชฌฆาตร่างใหญ่ยืดอกขึ้น
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเพื่อให้กล้องบันทึกวิดีโอ พร้อมกับเรียกร้องความสนใจทั้งจาก
เพื่อนๆ และศัตรูที่เนินเขา

นักโทษชาวอเมริกันยังคงเดินต่อไป ฆะตกรรมของเขาถูกกำหนดไว้แล้ว
ที่ปลายทำน้ำ

เป็นการเดินระยะสั้นๆ...ราวกับไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าชั่วขณะนี้อีกแล้ว

เงินทรีเดินล้ำหน้ามือสังหารไปก้าวหนึ่งจึงถูกกดตัวลงคุกเข่า แม้จะก้าว
ไถลไปบนแผ่นกระดานเปื้อนเลือดแต่ยังทรงตัวอยู่ เขาย่อตัวลงคุกเข่า ก้มหัว
มองผืนน้ำต่ำลงไปหนึ่งเมตร น้ำเปลี่ยนจากสีแดงเลือดไปเป็นสีน้ำตาลแล้ว ศพของ
เหยื่อคนก่อนลอยห่างไปได้ไม่กี่เมตร หมายความว่าเงินทรีจะไม่พุ่งลงกระแทก
ศพเมื่อเขาตกลงไปในทะเลสาบ แต่ก็ไม่ได้ทำให้เขาสบายใจขึ้นเลย

ผู้คุมที่อยู่ข้างหลังถอยหลังไปเล็กน้อยโดยยังจ่อปืนที่หัวเงินทรี เขาได้ยิน
เสียงสายสะพายปืนของมือสังหารแกว่งไกวขณะมันถูกยกขึ้นจ่อที่หูขวา

แค่นี้สินะ

คอร์ตแลนด์ เจ็นทรียกศีรษะขึ้นและเงยหน้ามองตรงอย่างมาดมั่น
“ให้มันจบๆ ไป” เขาพูดกับตัวเอง

อับดุล บาเซต ราฮาล หนุ่มซีเรียไม่กล้ำกลองการประหารนักรบอเมริกัน เขา
หลับตาคอยฟังเสียงปืน เมื่อมันดังขึ้น เสียงนั้นดูเหมือนจะดังกว่าเสียงปืน
ครั้งก่อนๆ เขาเงยหูฟังจนกระทั่งเสียงนั้นจางไปก่อนมีเสียงคนตกน้ำ

ทะเลสาบอัล-อัชชามได้รับเหยื่อรายใหม่ไว้แล้ว ราฮาลรู้ว่าบัดนี้ถึงตาเขา
แล้วที่ต้องเดินไปยังปลายทำน้ำโชกเลือดนั้น

1

หนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้านี้

แบร์-ลาแซสคือสถานที่ที่มีผู้มาเยือนมากที่สุดในโลก แต่แลนด์มาร์กจุดนี้ของปารีสกลับไร้ผู้คนในเช้าวันทำงานที่ฝนพรำ ชมุกขมัว และเย็นเฉียบ มีชายหญิงชราคู่หนึ่งให้อาหารกระรอกอยู่บนถนนหิน หนุ่มสาวอีกนับสิบเดินอย่างเหงาๆ อยู่หน้าหลุมฝังศพก้นรั้วของจิม มอร์ริสัน คนเยอรมันแต่งตัวดีกลุ่มเล็กๆ เดินไปมาในกลุ่มหลุมศพรอบๆ ที่ฝังร่างของออสการ์ ไวลด์ กับชายคนหนึ่งที่กำลังถ่ายภาพรูปปั้นเทพียูเทอร์เพอที่พินในท่าทางครุ่นคิดอยู่เหนือที่ฝังศพของคีตกวีเฟรเดริก โชแปง ตรงนั้นน่าจะมีผู้มาเยือนรวมเจ็ดสิบห้าคน

แต่ตัวสุสานกินเนื้อที่กว่าสองร้อยห้าสิบไร่่นั้นมีทั้งเนินเขาและป่า ใครที่ต้องการปลีกวิเวกจะทำได้ง่ายๆ ที่นี้ท่ามกลางแถวของหลุมศพ ห้องใต้ดิน ถนนหิน และได้ต้นไม้ที่อยู๋ตรงนั้นมานานปี

มีชายคนหนึ่งที่ทำเช่นนั้น ชายผิวกร้านแดดด้วยห้าสิบห้ามีผมบางๆ ลีดอกเลานั่งอยู่เพียงลำพัง บนเนินห่างจากหลุมศพของมอลิเยร์ขึ้นไปไม่กี่แถว บนม้านั่งที่เขาเคยหมายตาไว้ก่อนหรืออาจเพิ่งมาเจอแล้วนั่งลง เขาคือนายแพทย์ทาเร็ค ฮาลาบี ด้วยต้นกำเนิดเป็นชาวตะวันออกกลางจึงบอกได้ไม่ยากถึงความแตกต่างจากชาวปารีสโดยทั่วไป แต่คนที่รู้เรื่องแพชชั่นดีอาจจะเะใจกับความจริง

ที่ว่าเลื้อกันฝนของเขาเป็นเบรนต์คีตอนราคากว่าสองพันยูโร และอาจจะอนุมานได้ว่าชายคนนี้ต้องมีเงินหนาอยู่

ขณะนั่งเงิบๆ อยู่ในสุสาน ฮาลาบีหยิบกระเป๋าสตางค์ขึ้นดูภาพใบเล็กๆ ที่เก็บไว้ เป็นภาพชายหนุ่มและหญิงสาวยืนเคียงกันยิ้มให้กล้อง ด้วยความหวังและแววจลาดเฉลียวในดวงตาที่บ่งบอกว่าทั้งคู่กำหนดอนาคตเองได้ เขาดูภาพได้แค่อึดใจ ฝนก็เริ่มลงเม็ดจนเปียกแทบมองไม่เห็นรอยยิ้มนั้น เขาเช็ดภาพด้วยนิ้วหัวแม่มือแล้วหย่อนกระเป๋าสตางค์ลงเลื้อกันฝน ก่อนเงยหน้ามองท้องฟ้า แล้วกร้มขึ้นพร้อมจะกาง แต่แล้วโทรศัพท์ที่วางไว้กับม้านั่งก็ดังพร้อมกับหน้าจอสว่างขึ้น

ฮาลาบีไม่ใส่ใจต่อหยาดฝน เขาวางร่มลงแล้วก็อ่านข้อความ

อยู่เมรุเผาศพคนเดียว แยกตัวจากลูกน้องมาเถาะ

เขายืดตัวขึ้นแล้วมองไปรอบตัวอย่างหวาดๆ ไม่มีใครอีกนอกจากป้ายหลุมศพกับหมู่ไม้และฝูงนก

เหงื่อเย็นเฉียบเริ่มเปียกหลังคอเลื้อ เขาเย็นขึ้น แต่ก่อนจะออกเดินก็ส่งข้อความตอบไป

ผมอยู่คนเดียว

มีข้อความใหม่เข้ามา แล้วฮาลาบีก็รู้สึกราวกับหัวใจตัวเองจะดี้นออกมานอกทรวงอก

มีสองคนถือปืนซ่อนในเลื้อกันฝนที่ทางออก ห่างจากตัวคุณไปทางตะวันออกห้าสิบเมตรกว่าๆ ไหลมันไปซะ...ไม่ฉันผมไป

ฮาลาบีจ้องโทรศัพท์หนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพิมพ์ตอบไปด้วยนิ้วมือสั่นระรัวได้เลย

เขากดโทรออกแล้วยกโทรศัพท์ขึ้นพูดเป็นภาษาฝรั่งเศส “เขาเห็นพวกคุณแล้ว และเขาจะไม่ออกมาถ้าพวกคุณอยู่ที่นั่น ไปที่อื่น ไปหากาแฟดื่มซะ แล้วคอยโทรศัพท์จากผม” แล้วเว้นช่วงก่อนพูดต่อ “ไม่ต้องห่วง”

ฮาลาบีวางสาย แล้วหย่อนโทรศัพท์ลงกระเป๋าเสื้อกันฝน ก่อนออกเดิน ขึ้นเนินไปยังเมรุ

ห้านาทีต่อมา นายแพทย์ฮาลาบีก็การ่วมเดินฝ่าฝนไป เมรุใหญ่ของสุสานแบร์-ลาเชสอยู่บนเนินลูกนั้นห่างไปหกสิบเมตร แต่เขายังคงเดินไปในทางเดินแคบๆ ระหว่างแถวหลุมฝังศพรอบๆ นั้น ขณะเดินสายตาก็จับจ้องไปยังชายอีกคนที่ยืนเฝ้ารออยู่ เจ้าตัวยืนอยู่ข้างเมรุหลังใหญ่แล้วก้าวเข้าสู่ลานจอดรถระหว่างฮาลาบีกับตัวอาคาร ฮาลาบีคิดว่าอีกฝ่ายจะเดินตรงมาหา แต่ต้องประหลาดใจเมื่อชายคนนั้นกลับก้าวขึ้นรถบรรทุกคันเล็กแล้วขับออกไปทางตะวันตก เขายังประหลาดใจขึ้นอีกเมื่อได้ยินเสียงจากข้างหลังห่างไปเกือบสามเมตร ดังออกมาจากป้ายหินคู่เหนือหลุมศพ

“หยุด ไม่ต้องหันมา” ชายคนนั้นพูดภาษาอังกฤษ น้ำเสียงนั้นเบาจนแทบจะกลืนไปกับเสียงฝนตกกระหน่ำของฮาลาบี

“ได้เลย” ฮาลาบีตอบแล้วยืนนิ่งพยายามไม่ให้มือสั่น เขาถูกบังสายตาดูอยู่สามด้านด้วยป้ายหลุมศพหินอ่อน ตรงหน้าคือแถวแล้วแถวเล่าของป้ายหลุมศพสูงระดับเอวบนพื้นหญ้าเปียก

“คุณเอามาด้วยไหม” เสียงจากข้างหลังถาม

ฮาลาบีเป็นชาวซีเรียที่อาศัยอยู่ในฝรั่งเศส แต่ภาษาอังกฤษของเขานั้นดีมาก “ตามที่บอกไว้ มันอยู่ในกระเป๋าทางเกงด้านหน้าของผม จะให้ผมหยิบให้ไหม”

“ได้สิ ผมไม่ยากล้วงกระเป๋าทางเกงคุณหรอก”

“ครับ” ทาเร็ค ฮาลาบีล้วงกระเป๋าทางเกงซ้ายๆ ก่อนหยิบแผ่นป้ายสีน้ำเงินในซองพลาสติกมีสายคล้อง พร้อมแผ่นกระดาษพับไว้มีชื่อที่อยู่อีกแผ่น เขาขม่นขึ้นเหนือไหล่ “ป้ายนี้จะช่วยให้คุณทำงานได้ เข้าไปอย่างวิโอฟีเลยละ ก็อย่างที่คุณรู้มาแล้วนะว่าไม่ต้องติดรูป คุณแค่แสดงตัวก็พอ”

บุรุษผู้นั้นอยู่เบื้องหลังรับป้ายนั้นไปพร้อมกระดาด “มีความคืบหน้าอะไร
ที่อยากจะบอกไหม”

ฮาลาบีรู้ได้ว่าเป็นสำเนียงอเมริกัน และรู้ว่าที่แน่ๆ คือชายผู้นั้นไวใจได้ เขา
ไม่ค่อยรู้อะไรมากนักเกี่ยวกับชาวอเมริกันคนนั้นเว้นแต่ชื่อเสียงที่เลื่องลือ คนคนนั้น
คือตำนานในโลกของการจารกรรมและปฏิบัติการลับ ดังนั้นจึงแน่นอนว่าต้อง
เตรียมตัวมาดีและตรงตามความต้องการ

ฮาลาบีตอบ “ทุกสิ่งตรงกันกับข้อมูลที่คุณได้รับมาเมื่อวาน”

“มีการรักษาความปลอดภัยกับเป้าหมายหรือเปล่า”

“ก็อย่างที่ฉันรู้ ห้าคน”

“แล้วภัยคุกคามล่ะ”

“ก็เหมือนกับเมื่อก่อน ไม่มากกว่าสี่ เต็มที่ก็ห้า”

“ห้าคนนี้นั้นมากกว่าสี่นะ”

ฮาลาบีกลืนน้ำลาย “ใช่...เอ่อ...ก็ผมรู้ว่าน่าจะมีแค่สี่ ถ้าขึ้นข่าวก็
ไม่แน่นอนล่ะ แต่ไม่ต้องห่วงเพราะมันจะยังไม่ลงมือจนกว่าจะพร้อม และคุณ
จะเริ่มงานคืนนี้ได้เลยไหม”

ชายลึกลับไม่ตอบคำถาม “แล้วเป้าหมายล่ะ จะออกจากฝรั่งเศสไปพร้อม
หรือ”

“อันนี้ไม่เปลี่ยน เทียวบินจะเป็นตอนบ่ายโมงตรง ก็อีกล่ะ คืนนี้คืนสุดท้าย
ที่เราจะ...”

“ที่อยู่บนกระดาดนั้นคืออาร์พีหรือเปล่า”

“เดี่ยว...อะไรนะ”

“จุดรวมพล”

“ขอโทษนะ คือผมไม่รู้ว่ามันหมายถึงอะไรนะ”

ฮาลาบีคิดว่าได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างหงุดหงิดจากชายลึกลับ “หมายถึง
จุดที่ผมจะไปเมื่อทำงานเสร็จแล้ว งั้นหรือเปล่า”

“อ้อ...ใช่ นั่นคือที่อยู่ของเซฟเฮาส์ในปารีส”

อีกฝ่ายหนึ่งไปนานกว่าเดิม มีเสียงฝนตกหนาเม็ดกระหน่ำป้ายหลุมศพ
ห่างจากฮาลาบีที่ถอยร่นไปไม่กี่เมตร ฝนเริ่มตกหนักขึ้น

ในที่สุดคนอเมริกันก็พูดต่อ แต่น้ำเสียงมีความมั่นใจน้อยลง “คนที่ผมเคย
คุยโทรศัพท์ด้วยเป็นคนฝรั่งเศสนะ แต่คุณไม่ใช่”

“คนที่คุยกับคุณและจ้างคุณในมอนติคาร์โลให้ทำงานนี้...เขาทำงานให้ผม”

ฮาลาบีได้ยื่นเสียงย่ำเท้าบนพื้นเปียก แล้วคนอเมริกันก็เดินอ้อมร่มมา
ประจันหน้า เขาอยู่ในวัยสามสิบกว่าและเตี้ยกว่าฮาลาบีที่สูง 182 เซนติเมตร
อยู่เล็กน้อย ไว้เคราครีမ် สวมเสื้อกันฝนธรรมดาสีดำ สูดถูกดิ่งหลุบบังสายตา
และยังมีหยาดฝนพราวบนใบหน้า

คนอเมริกันพูด “คุณคือหมอหาเร็ค ฮาลาบีใช่ไหม”

ฮาลาบีหัวใจเต้นแรงเมื่อได้ยินบุคคลอันตรายนี้อยู่ชื่อ “อวี (ใช่) ถูกต้อง”
แล้วเปลี่ยนรุ่มมาถือด้วยมือซ้าย ก่อนยื่นมือขวาให้อีกฝ่ายจับ

ชายอเมริกันไม่ยื่นมือจับตอบ “คุณเป็นแกนนำสหภาพซีเรียเสรี”

“จริงๆ แล้วคือแกนนำร่วม ภรรยาผมก็เป็นแกนนำด้วย”

“คุณส่งอุปกรณ์ทางการแพทย์ ยา อาหาร น้ำ และผ้าห่มให้ทุกคนทั่วไป
และนำกรบฝ่ายต่อต้านของซีเรีย”

“ก็...แต่เดิมไม่ใช่ เราช่วยบรรเทาทุกข์เป็นงานหลัก แต่ตอนนี้เราเข้าร่วม
ด้วยในการต่อต้านระบอบอะห์มัด อัล-อัสซาม” ฮาลาบีพูดไปพลางยิ้มอย่างหวาดๆ
“ก็อย่างที่ฉันรู้ เราไม่ได้จ้างคุณให้ไปส่งผ้าห่ม”

ชาวอเมริกันยังจ้องฮาลาบีเขม็ง ก่อนจะถาม “มีคำถามข้อหนึ่ง”

“ได้ ได้เลย”

“คุณยังรอดอยู่ได้ไง”

ฝนยังตกกระหน่ำต่อเนื่องกระหึ่มและตัวอาคารหินอ่อนรอบตัวคน
ทั้งสอง

ฮาลาบีพูด “ผม...ผมไม่เข้าใจ”

“มีคนตั้งเยอะแยะที่อยากเห็นคุณตาย ทั้งรัฐบาลซีเรีย พวกไอเอส
พวกรัสเซีย กลุ่มเฮซบอลเลาะห์ พวกอิหร่าน แล้วคุณยังออกมาเจอคนแปลกหน้า
ตามลำพังแต่เข้าอีก”

ฮาลาบีปกป้องตัวเอง “ก็คุณบอกผมให้ไปลู่ก้นองไปนี่”

“ถ้าผมบอกให้คุณยิงกบาลตัวเอง คุณจะทำไหม”

ฮาลาบีพยายามคุมสติ แล้วตอบไปอย่างขมใจสุดความสามารถ
“ผมไม่ได้กลัวนะ” น้ำเสียงหวาดหวั่นนั้นฟ้องแต่เขาพยายามเก็บอาการ
“ผมรู้ว่าคุณมันมือหนึ่ง แล้วทำไมผมถึงต้องกลัว”

“เพราะผมเชื่อว่าคุณต้องรู้ว่าผมเก่งเรื่องฆ่าคนไง”

ฮาลาบีผงะ แต่รีบตั้งสติ “เอ่อ...เราฝ่ายเดียวกันไม่ใช่หรือ”

“ผมรับงานเพื่อเงิน นั่นก็ไม่ใช่ว่าต้องเป็นฝ่ายเดียวกันหรือเปล่า”

ฮาลาบีผินยืม “งั้นผมก็ควรจะหวังว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ให้เงินคุณมากกว่า
เพื่อจะมาฆ่าผมซะ” เมื่อเงินทรีไม่ได้ยืมตอบ เขาจึงพูดต่อ “ผมจำเป็นต้องมาพบ
คุณ อยากให้คุณรู้ว่าคิโนนี่เป็นคิโนที่สำคัญต่อกลุ่มเคลื่อนไหวของเรา”

เงินทรีดูเหมือนกำลังซึ่งใจ รวากับเขาจะทิ้งป้ายนั้นลงพื้นโคลนแล้วจากไป
พร้อมลืมเรื่องราวทั้งหมดซะ

แต่เขากลับพูด “ความไว้วางใจจะทำให้คุณตายได้นะ”

แม้จะกลัว ฮาลาบีก็ยังตระหนักได้ว่าตัวเองกำลังถูกประเมินอยู่ เขารู้ว่า
ตัวเองทำเป็นกล้าไปอย่างนั้นเพื่อให้ชายคนนี้อยอมรับ จึงยืดดอกและเชิดคาง “เฮลละ
เมอซิเออร์ ถ้าคุณจะฆ่าผมละก็เชิญเลย ไม่อย่างนั้นก็เลิกคุยกัน เพราะวันนี้คุณ
กับผมคงมีเรื่องต้องทำอีกเยอะ”

เงินทรีสูดจุก เขาไม่รีบร้อน จึงมองไปทั่วบริเวณอยู่ครู่หนึ่งแล้วกลับมา
จับจ้องคุณหมอ “ผมสนับสนุนสิ่งที่คุณกำลังทำอยู่ รับงานนี้เพราะอยากจะช่วย”

ฮาลาบีพ่นลมหายใจโล่งอก

“นั่นคือเหตุผลที่ผมพอใจเมื่อรู้ว่าคุณมันมือสมัครเล่นนะ คุณหมอ
คุณจะตายเสียก่อนที่สหภาพซีเรียเสรีจะทำอะไรๆ สำเร็จ คนอย่างคุณคง
ไม่ได้เป็นนักปฏิวัติอยู่นานนัก ถ้าไม่วางแผนป้องกันตัวเองและปฏิบัติการไว้ให้
แน่นหนา”

ฮาลาบีไม่เคยถูกใครเรียกว่าคนอย่างคุณมาก่อน แต่เขาก็แทบไม่ได้คุยกับ
คนอเมริกันคนไหนเลยนอกจากในการประชุมค่ายแพทย์สากลเป็นครั้งคราว

“ผมก็รู้อยู่ว่ามันอันตราย และการจ้างคุณคือการตัดสินใจที่ถูกต้อง คุณเอง
ก็ต้องพิสูจน์ด้วยว่าผมคิดถูก การกระทำของเราจะส่งผลกระทบใหญ่ให้รัฐบาล

ซีเรียหยุดสงครามนั้นได้ เพื่ออุดมการณ์ของเรา ไม่มีอะไรที่จะสำคัญมากกว่า
คินน์และที่นี่ในปารีสอีกแล้ว” ฮาลาปีเล็กคิ้ว “นอกเสียจากผมไม่สามารถจะ
ชักชวนคุณให้ไปซีเรียเพื่อฆ่าประธานาธิบดีอัสซาดได้เท่านั้น”

เห็นได้ชัดว่าล้อกันเล่น แต่เงินทรีไม่ซ้ำด้วย “ผมบอกแล้วว่าหนูสิ่งที่คุณ
ทำ แต่ไม่ได้บอกว่าจะฆ่าตัวตาย เชื่อผมได้เลยว่าคุณไม่มีทางทำให้ผมไปนรก
ตรงนั้นได้หรอก”

“ไอน์รานั้น...คือบ้านผมนะ”

“อ้อ...ก็มันไม่ใช่บ้านผม”

ทั้งสองยืนนิ่ง ฟังเสียงฝนตกอยู่ครู่หนึ่งแล้วฮาลาปีจึงพูดขึ้น “ได้โปรด
เถอะ เมอซิเออร์ โปรตช่วยเราด้วยในคินน์ ที่นี้”

เงิบไปครู่หนึ่งเงินทรีซึ่งสวมเสื้อมีฮูดจึงตอบ “ดึงเอาพวกที่สอตแนม
เป้าหมายอยู่ออกไปให้หมด ผมจะเข้าไปทำตรงนั้นต่อเอง แล้วระวังหลังคุณด้วย
ถ้าไม่มีใครที่ตามล่าตัวคุณอยู่ หลังจากคินน์มันจะมีแน่ๆ” แล้วหันจะเดินจากไป
ท่ามกลางแถวป้ายหลุมศพมุ่งสู่ตะวันตก

ฮาลาปีร้องเรียกตามจนอีกฝ่ายต้องหยุดหลังจากเดินไปได้ไม่กี่ก้าว

“คุณถามผมเมื่อครูนี่ว่าผมยังรอได้อยู่ได้ยังไง”

เงินทรีไม่หันกลับมา แค่หยุดอยู่แล้วหันไปอีกทาง

“ภรรยาผมมีคำตอบเกี่ยวกับเรื่องนี้ เธอคิดว่าคนที่เก่งและกล้าที่สุดในหมู่
เราได้ล้มตายไปแล้วในปีแรกๆ ของสงคราม พวกเขาเป็นวีรบุรุษตัวจริง ตอนนี้...
พวกเราที่ยังเหลือรอดหลังจากต่อสู้มาได้เจ็ดปี...เป็นคนที่ย่ำแย่เกินกว่าจะไปต่อสู้
ด้วยในช่วงแรกๆ ภรรยาผมบอกว่าผู้นำการต่อต้านยุคนี้ไม่มีอำนาจเพราะเรา
แข็งแกร่งที่สุด กล้าที่สุด และมีความสามารถที่สุด เรามีอำนาจและรอดมาได้เพียง
เพราะเรายังมีชีวิตอยู่”

เงินทรีเริ่มออกเดินต่อไปท่ามกลางป้ายหลุมศพ แต่ยังพูดให้ได้ยิน
ท่ามกลางเสียงฝนตก

“อย่าว่ากันนะ หมอ แต่ผมคิดว่าภรรยาคุณต้องคิดอะไรได้มากกว่านั้น”

ทาเร็ค ฮาลาบีตระหนักได้ว่าเขายังไม่เคยมองหน้าชายคนนี้ชัดๆ เลย และตอนนี้ หลังจากได้มองอีกฝ่ายอยู่ครึ่งนาทีก็ยังคงสงสัยอยู่ว่าจะจำได้ไหม หากพบกันอีก

เพียงครูเดียว เงินทริกก็เร้นกายหายไปในสายฝนและแถวหลุมศพ

2

อพาร์ทเมนต์ที่เล็กและซอมซ่อในเขตปกครองที่ 15 นี่แทบมืดสนิทเมื่อค่ำลง แต่ในเย็นวันฝนกระหน่ำเช่นนี้ทางเดินขึ้นชั้นสามกลับดูมืดสลัว เว้นแต่มีแสงจากหลอดไฟดวงเดียวบนโถะหัวมุม

ชายผู้นั่งอยู่ใต้แสงไฟที่โถะตัวนั้นกำลังฟังเสียงฝนตกกระทบหน้าต่างบานเกล็ดไถ่ๆ ไปพร้อมกับทำงาน เขาเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้นแทรกเสียงหยดน้ำร่วงจากหลังคา เป็นเสียงก้าวเดินในสนามหญ้าส่วนตัวด้านนอกตามด้วยเสียงประตูกระแทกปิด เขาลุกขึ้นเดินไปดูหน้าต่างเงิบๆ แง้มบานเกล็ดขึ้นเล็กน้อย แล้วมองลงไปโดยมือขวากำด้ามปืนกล้อคเหน็บเอว

เขาเห็นต้นเสียงนั้นหันหน้าว่าเป็นหญิงสาวจากห้องหมายเลข 2C ที่ยืนอยู่กลางสายฝนพลางยกฝ่าถึงขยี้ขึ้น เทชีแม่วลงไปก่อนจะปิดฝา แล้วเดินกลับมายังประตูชั้นบนได้ บานประตูกระแทกปิดลงได้สักครู่หลังจากเธอกลับเข้าอาคารมา

คอร์ตแลนด์ เจ็นทริมองภาพเบื้องล่างไปพลางสุดท้ายใจซ้าๆ และระมัดระวัง เขาปิดบานเกล็ดลง แล้วเดินกลับมายังเก้าอี้เพื่อทำงานต่อ มีของไม่กี่ชิ้นวางบนโถะไถ่กับเบ้ ทั้งขวดเชือกไต่เขาและอุปกรณ์ทำความสะอาดปืน ป้ายสีน้ำเงินที่ได้จากฮาลาปีในสุสานวางอยู่ใต้แสงไฟบนโถะตรงหน้า ไถ่กันคือรูปถ่ายตัวเองขนาดสองนิ้วแบบเดียวกับรูปติดพาสปอร์ต สูทสีเทาเข้ม เสื้อเชิตขาวคอปกห่าง